

дава нѣколко инструктивни помагала за пиано, между които: „Premières leçons“, „Първи уроци“, „Nouvelle Méthode pour le piano“, „Нова метода за пиано“ и др.

Адамъ, Карлъ Адолфъ — Adam Carl Adolphe, синъ на горния, високо талантлив оперенъ компонистъ, род. 24 юли 1803 г. въ Парижъ, умр. 3 май 1856; възпитаникъ на парижката консерватория, по-късно ученикъ на Райха и Буалдьо, който открива голѣмия му композиционенъ талантъ, и го насочва въ оперното творчество. Следъ успѣха на първата си едноактна опера „Пьеръ и Катерина“ (1829) написва още 13 опери, отъ които „Пощалионътъ отъ Лонжумо“ (1836) му създава славата на най-голѣмъ за времето си француски оперенъ компонистъ. Единъ конфликтъ съ директора на „Комическата опера“ става причина А. да застане на чело на основания отъ него въ 1847 „Théâtre nationale“, който, поради революцията на следната година, свършва съ финансовъ крахъ. 1848 г., следъ смъртта на баща си, А. заема неговото мѣсто като професоръ по пиано въ консерваторията. Отъ кръгло 50 негови сценически творения — най-голѣма популярностъ иматъ: „Пощалионътъ“ и „Ако бѣхъ царъ“ — изпълнени съ прелестна мелодичностъ и ритмично изящество.

Адамъ де Фулда — Adam de Fulda, Бенедиктински калугеръ, единъ отъ най-голѣмитъ нѣмски музикални теоретици и компонисти на XV ст. Въ своето теоретично съчинение „De Musica“ (въ 4 тома) той засѣга всички области на тогавашната музикална наука. Ръкописитъ на композициитъ на А. се намиратъ въ Берлинската и Лайпцигския библиотеки.

Аделбургъ, Аугустъ Ритеръ фонъ — Adelburg August Ritter von, род. 1 ноемв. 1830 въ Цариградъ, умр. като душевно боленъ въ Виена 20 окт. 1873. Отначало готвилъ се за дипломатическа кариера — 1850—54, учи цигулка при Майфедръ и изработва отъ себе си не само единъ първокласенъ виртуозъ на този инструментъ, но и уважаванъ компонистъ. Творби: виолинконцерти, кватрети (особено ценни ор. 16—19), етюди за цигулка и три опери: „Zriny“ (По Теодоръ Кьорнеровата драма), „Wallenstein“ и „Martinuzzi“.

Аденда, лат. Addenda, прибавки, добавки.

Аджитаменто, ит. agitato, силно движение, неспокойствие.

Аджитато, ит. agitato — възбудено.

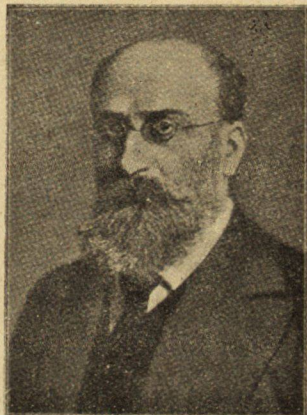
Аджитато кон пасионе ит. agitato con passione, страстно, възбудено.

Аджустаменте, ит. Aggiustamente — точно въ тактъ.

Адиафононъ, гр. — клавишенъ инструментъ съ обемъ 6 октави и тонъ, приличенъ на органа. Изнамѣренъ е презъ 1820 г. отъ виенския часовникарь Фр. Шустеръ.

Адирато, ит. Adirato, сърдито, възбудено.

Адлеръ, Гвидо — Adler Guido, виденъ музикаленъ изследвателъ, род. 1 ноемв. 1855 въ Айбеншуцъ, ученикъ на Брукнеръ и Десовъ въ Виенска-

Гвидо Адлеръ

та консерватория, следъ това — D-jur. и phil; 1881 г. приватдоцентъ въ Виена, 1885 професоръ въ Прага, а отъ 1898 редовенъ професоръ въ Виенския университетъ по история и теория на музиката. Основателъ, заедно съ Хуго Волфъ и Феликсъ Мотлъ, на Вагнеровото акад. д-во при Виенския университетъ, и съ Крисандеръ и Фил. Спита — на „Списание за музикознание“. Изследванията на А. се отличаватъ съ строгата си научностъ. Като особена не-